

Neděle 11.12.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mk 1,1-8 „Adventní doteky“

(čtení: Iz 40,1-5.9-11)

Tak je to obvyklé, že v předvánoční době máme plné ruce práce a příprav na slavnostní chvíle. Uklízíme, pečeme, nakupujeme. Všechno to úsilí a snažení vrcholí na Štědrý den a během několika málo dní zase končí. Biblické vyprávění z evangelia, které dnes máme před sebou, obrací naši pozornost úplně jiným směrem, než jak uvažujeme v těchto dnech my. Jako adventní téma připomíná Boží jednání s izraelským národem. Mluví o tom, jak to Pán Bůh zařídil, aby se lidé začali znovu ptát na Jeho cesty a hledat nový, plný rozměr života.

1. Boží volání na cestu (Izajáš – Jan Křtítel)

Podle evangelisty Marka Pán Bůh posílal ke svým lidem opakovaně proroky, pak krátce před Ježíšovým vystoupením jedná prostřednictvím Jana Křtitele a nakonec promlouvá v příběhu Ježíše Krista. V Něm jim Bůh ukazuje na Toho, který přinesl lidem vysvobození z nejrůznějších životních pout a závislostí. Ale než začne vyprávět o životě, učení a díle Božího Syna, zastaví se nejdříve právě u Jana Křtitele.

Tak se to potvrzuje, že Boží úmysly se světem a s lidmi jsou stále velmi podobné. Někdy v 6.st.před Kr se Pán Bůh přibližuje ke svému národu v situaci, kdy se věřící lidé neměli dobře. Dopadají na ně těžké rány osudu, když prohrávají vojensky, utrpí obrovské hmotné škody a nakonec ztrácejí duchovní jistoty a opory! V dějinných katastrofách se Izrael setkává se svým Bohem úplně jinak, než by si přál. Poznává Ho jako Boha soudů. Nebyla to náhoda: izraelští si zvykli na Boží ochranu a péči, ale přitom přestávali poslouchat svého Boha. A to nebylo dobré. Proto ty Boží rány. Jako když neposlušné dítě dostane výprask od milujícího otce. Je to sice bolestná, ale zároveň důležitá zkušenost.

V této situaci má Izajáš za úkol připomenout věřícím tu pravou, milující Boží tvář. Mluví o potěšení pro Izrael a pro Jeruzalém, mluví o konci pohromy a Božím příchodu a Boží záchraně. Bůh se chce vrátit ke své církvi a prorockým slovem ji na tento zázrak připravuje. Lidé mají připravit cestu Pánu Bohu. Sice to vypadá, jako kdyby měli izraelští opravit cesty z Jeruzaléma do Babylóna, ale ve skutečnosti vůbec nejde o stavební úpravy, ale o *přípravu srdce*. Z pouště svého srdce mají Boží lidé odstranit všechny překážky, které tomu Božímu příchodu nějak brání. Co to může být? Je to určitě *zklamání, zoufalství, vzdor a beznaděje*, které stojí v cestě Božímu jednání. Na jedné straně platí, že Bůh je všemohoucí a dokáže si se vším poradit, na druhé straně platí také něco jiného, že Bůh je připraven jednat tam, kde Mu lidé jednat dovolí. Proto je Izajášovo slovo pro církve tehdy i dnes potřebné. Izajáš ukazuje na Boží velikost a moc, potěšuje a povzbuzuje věřící. Pán Bůh mění staré na nové, On dokáže vyvést svou církev ze zajetí nedověry a rezignace. Věříme tomu, že máme takového mocného a milostivého Boha? On chce, abychom obrátili svou pozornost k Němu. On má své odpuštění a nové začátky také pro nás. Jen se nemůžeme tvářit, že Boží dary nepotřebujeme.

2. Duchovní probuzení kolem Jana Křtitele

Jan Křtítel přichází o několik století později. Je to muž prorockého a asketického vzhledu, který nemyslí na nic jiného, než na svůj úkol. Celý jeho život, jeho životní styl, jeho zjev to je jedno velké kázání. Připravuje cestu pro Mesiáše a chce, aby se lidé neďvali na něho, ale právě na přicházejícího Ježíše. Boží církve je znovu daleko od Boha a potřebuje se vracet

zpátky. Potřebuje, aby jí to někdo řekl, a tím „kazatelem“ je právě Křtitel. Všechny své síly dává do toho, aby se církev připravovala na Boží příchod v Ježíši Kristu. Jan Křtitel volá lidi k pokání. Slovy známého prorocství mluví o Bohu, který nezapomněl na svou církev a který ji chce navštívit a obnovit. - Pro nás je velmi poučné a povzbudivé, že lidé v Janově době nemávlí u toho rukou, ale „šli do sebe“, vyznávali své hříchy a nechávali se na znamení pokání křtít v Jordánu. Zdá se, že jich nebylo málo, když evangelium mluví o tom, že k Janu Křtiteli „vycházel celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé“. V čem byl jejich problém? Čeho chce Pán Bůh u nich dosáhnout? Jednak spoléhali na to, že patří k vyvolenému národu a mysleli si, že se jim nemůže nic stát. Pak si ovšem nebrali Boží vyvolení k srdci a nechovali se tak, jak od nich Bůh čekal. Jejich problémy by se daly pojmenovat jako sobectví, chamtivost, lhostejnost k bližním, tvrdost srdce... (viz Lk 3)

V této situaci ukazuje Jan Křtitel na Ježíše a mluví o Něm jako o tom, který má pro Boží církev něco, co lidé ještě neznají, má dar Ducha svatého. Tak, jak se lidé noří do vod Jordánu a přijímají ujištění o Božím odpuštění, tak mohou díky Ježíši přijmout plnost Božího Ducha a začít žít v Něm nově. U Jordánu byly skutečně davy a můžeme to vnímat jako „duchovní pohyb“, který tehdy vypůsobil Pán Bůh. Kolik z těchto lidí se pak odevzdalo Kristu, je další otázka. Naší starostí není najít odpověď na tuto otázku, ale odpovědět na Boží volání, které dnes slyšíme.

3. Boží úmysl s námi dnes

Bible nám dnes znovu připomíná, že Bůh Izajášův, Křtitelův a Ježíšův je živý Bůh. On je od začátku na cestě k člověku. Vidíme to u Izajáše, sledujeme na Janu Křtiteli a zvláště zřetelně na Božím Synu Ježíši Kristu. V různých dobách a dějinných situacích chce obrátit naši pozornost k sobě. Používá si k tomu své služebníky, od kterých čeká oddanost a věrnost. A od posluchačů zase pokání a ochotu začínat s Bohem nově. Už na konci 1.stol. potřebují křesťanské církve na různých místech slyšet Ježíšovo napomínání. *Církev bez lásky, vlažná církev* nebo dokonce *mrtvá církev* – to jsou příklady křesťanských sborů, o kterých se píše v poslední biblické knize, ve Zjevení. Pán církve Ježíš Kristus připomíná sborům, že mají činit pokání a vrátit se k živé, radostné a opravdové víře. - Jsme zde jako Kristova církev a Ježíšovi učedníci. Uvěřili jsme Boží lásce a přijali dar Boží spásy. Také nám se stává, že z radostné, živé, poslušné víry se časem vytratí oheň, opravdovost, zdravé napětí i naděje. Proto je Izajášova a Křtitelova výzva i pro nás. Potřebujeme se vracet v pokání k Bohu, potřebujeme nové naplnění Duchem svatým. Díky Pánu Ježíši Kristu a Jeho lásce a milosti je to možné.

Dnes jsme společně u sv. Večeře Páně. Ve slovech ustanovení si pravidelně připomínáme, že sv. VP slavíme, „*dokud On nepřijde*“. Tedy: Pán přijde, On přichází, Jeho příchod se blíží. Dokud Pán Ježíš znovu nepřijde na tuto zem, budeme slavit tuto slavnost jako připomínku Jeho smrti a Božího díla záchrany. Dokud nepřijde, potřebujeme obnovovat ve víře, posilovat Jeho Duchem, povzbuzovat k věrnosti. Sv. Večeře Páně nám připomíná, že až jednou Pán přijde, budeme v nebi u společného stolu s Ním a s celou Kristovou církví. Připravujme v adventní době své srdce tak, abychom se mohli setkat nově se svým Bohem a aby nic nebránilo tomu, aby náš živý a mocný Pán nás mohl vyvádět a vysvobozovat z různých životních zklamání, bolestí a trápení. On nás přichází potěšit svou láskou a naplnit svou milostí. Dejme si posloužit a nezapomeňme na náš úkol ukazovat lidem na Krista. „On musí růst a já se menšit“, také to je adventní důraz a adventní „efekt“. Jsme na cestě do „nebe“, ale musíme dávat pozor na to, aby nám „neujel vlak“. I to se může stát. (Bronislav Kaleta)